

ת"פ 5578/08 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחוות
ת"פ 21-08-5578 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופטת אושריה הובר היימן
בעניין: מדינת ישראל המאשימה
נגד פלוני הנאשם

قرر דין

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בביצוע עבירות איומים, לפני סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז 1977 (להלן: "החוק"/"חוק העונשין"), כלפי אביו.

2. בטרם נעבור לגזרת דיןogen ברגע העבירה בה הורשע, נציג כי לאחר שמייעת ראיות, הנאשם זוכה מביצוע עבירות איומים כלפי אימו, זיכוי מלא, וכן זוכה מחמת הספק בביצוע עבירה של תקיפות זkan הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 368ו(א) לחוק.

3. כפי שקבעתי בהכרעת הדיון, בין הנאשם לבין הוריו נתגלו סכוסר קשה, שענינו בדרישת ההורים כי הנאשם, רعيיתו ובנותיו, יפנו את בית מגורייהם ויסירבו העיקש של הנאשם לעשות כן. בעקבות אותו סכוסר ובמהלכו, במספר מועדים שונים, הטריד הנאשם את המתלון באמצעות שליחת מסרונים ובהם תוכן מטודיד ומאיים, אשר נסחמו: "על גופתי המתה אתה תוצאה אותי מפה, בוא נראה אותך גבר, hari אתה רוצה רוץ בנשמה, אין לך שום כבוד לחיי אדם, אין לך שום ערך לחיים רק לכסף, אני יעשה לך בשות בכל יבנה..."; "gil 12 עם אמא שהכתה אותך כל הזמן, את העוזרים הרגמי ביריה לראש, אותך גם תצטרך להרוג ככה, אני גם לא יתן לכם לשפץ, תחליפו מנעוול, אני יכנס מהחלון, חבל, המלחמה הזאת לא תהיה לכם שווה, לכם תמצאו בית אחר...".

4. הנאשם אמם לא הכחש את עצם שליחת המסרונים לאביו, אך טען כי אין בכלל שנכתב בהם בכך או את עבירת האイומים עפ"י חוק העונשין. בהכרעת הדיון, (פסקה 91), דחיתי טענה זו וקבעתי כי התקיימו בענייננו יסודות עבירות האיומים, שעה שבמשלו החסרי המסתורנים הנאשם איים באופן מפורש על קניינו של המתלון ועל שמו הטוב, זאת במטרה להניא אותו מנקיטת צעדים לפניו הנאשם מבית המגורים; כפי שציינתי במסקנותי, התרשםתי, כי הנאשם (בדומה לאימו) היה מוכן להרחק לכת על מנת למנוע את הפינוי; עוד קבעתי כי לנאשם הייתה יכולת לקיים את האיומים, שכן בפועל התבצע בבית וסירב לעזוב, עד שההוא ומשפחתו פנו באמצעות צו, ובכך גרם - הלכה למעשה - לפגיעה בזכויות הקניין של המתלון בביתו. עוד קבעתי, כי לנאשם הייתה גם יכולה למש את האioms על פגיעה

בשמו הטוב המקצוע של אביו, במילויים "**אני יעשה לך בושות בכל יבנה**", זאת נוכח העובדה שעבד במשרד עוז"ד שבבעלות האב תקופה ארוכה ומכאן שהייתה לו נגישות למידע בדבר ל��וחות המשרד ואופן התנהלותו.

5. לאחר שמצאתי, כי כן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי של העבירה מתקיים בעניינו, הרשעתה את הנאשם בביצוע עבירות אiomים כלפי אביו.

טיעוני הצדדים לעונש:

טיעוני המאשימה:

6. בטיעונה לעונש, צינה ב"כ המאשימה, כי הנאשם ליד 1981 נuder עבר פלילי, וכי הורשע בביצוע עבירות האiomים, לאחר שמיית ראיות.

7. התובעת עמדת על החומרה הטמונה בביצוע עבירת האiomים, בפרט כלפי בן משפחה, במ意義-ab ומצורך בגזרת עונש מרתייע.

8. ב"כ המאשימה עתרה לעונשה בדמות מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוון, כענישה אשר תהולם מעשי הנאשם.

9. כמו כן, הבהירה ב"כ המאשימה, כי המאשימה עומדת על הרשותו של הנאשם, לאחר והnbsp; הנאשם אינו עומד בקריטריונים שנקבעו בהלכת כתוב ובפרט לא הוכיח קיומה של פגעה קונקרטית ולנוכח חומרת העבירה.

טיעוני ההגנה:

10. ב"כ הנאשם עתר, כי ביהם"ש יעשה שימוש בסמכותו, לפי סעיף 192 א לחס"פ ויראה על ביטול הרשותו של הנאשם וכן יסתפק בעונש של חתימה על התcheinבות. לחילופין, התבקש בית המשפט להסתפק בעונשה צופה פuni עתיד וחתימה על התcheinבות.

11. בטיעוני, הבהיר ב"כ הנאשם כי ברור שעתירת ההגנה לביטול הרשותה הינה חריגה, ואולם - כך נטען - נסיבות המקירה הון חריגות גם כן. לעניין זה, טען הסניגור כי יש להתחשב בעובדה, כי לאחר שנוהל כנגד הנאשם הליך משפטי בגין כתוב אישום חמוץ, הכולל בין היתר עבירה שלך תקיפות זקן הגורמת חבלה של ממש, והוא זוכה ממრבית האישומים כנגדו. באשר לעבירה בה הורשע הנאשם, נטען כי עסקינו בעבירות אiomים ברף נמוך, שכן עסקינו במקרה שנשלח במסרונים ולא הושמע פנים-אל-פנים, ואשר ענינו בקנינו של אדם ושמו הטוב ולא בגופו, שלומו או חייו. כן, נטען לחולף הזמן מאז שליחת המסרונים ועד היום.

12. בנוסף, הזכיר כי ענין לנו במצב דברים מורכב, בסיכון משפחתי בעל היבטים אישיים, רגשיים, כלכליים אשר לו

נחשף ביהם"ש ואף קבע ממצאים ביחס להתנהלותה של האם כלפיו. כן, הוזכר כי כפי שناחשף בראיות, מספר ימים לאחר שהוגשה התלונה במשטרת ע"י אביו, הוא ביקש לבטלה.

13. ב"כ הנאשם הבהיר, כי אין אפשרות הנאשם להציג פגיעה קונקרטית, אך טען כי בעתיד צפוי הנאשם לבקש להשתלב בשירות המדינה ולכך הרשעה תפגע בו. כן, נטען כי בנסיבות החירוגות שפורטו לעיל, לא יהיה זה ראוי וצדוק להטיל על הנאשם כתמ של הרשעה פלילתית על כל המשתמע מכך בגין העבירה והמעשה שהוא הורשע בעניינו בסופו של יום.

14. בכלל מקרה, עתירת הגנה לעניין הענישה היא, כי בית המשפט ימנع מהטלת רכיב כספי וستפק בענישה צופה פני עתיד בדמות התחייבות. נטען כי רכיב הכספי ב מקרה דין אינם משמעותית והימנעות מהטלה לא תוביל לפגיעה באינטרס הציבורי.

15. ביחס לנטיות האישיות של הנאשם, הוזכר כי הנאשם נעדר עבר פלילי, אב לשתי בנות, מתגורר בשכירות, עובד למחיהו במשLOWIM ומצבו הכלכלי דוחק ביותר.

דברו الآخرון של הנאשם:

16. הנאשם טען בדברו האחרון, כי לא ידע שבשליחת המסרונים מושא כתב האישום ביצע עבירה של איומים, וטען כי עשה זאת מתוך הגנה על עצמו ועל משפחתו מפני התעללות מצד הוריו. בדבריו בחר לטעון, כי גם אביו עשה לו דברים מאוד קשים, אותן לא חשב לפניו בבית המשפט. לשאלת בית המשפט, השיב הנאשם כי היום אין לו כל קשר עם אביו, וציין כי בימים אלו הוא טובע את אביו, שהוא מעסיקו, בגין הלנת שכר. הנאשם ציין, כי הוא נעדר עבר פלילי, וכן טען כי הוא מנסה לעבור בחינות לצורך קבלת תפקוד ציבורי של פקיד רשמי, אותו לא יוכל לקבל אם תהיה לו הרשעה פלילתית. הנאשם ביקש, כי בית המשפט יסתפק בעונש מקל.

דין והכרעה:

האם יש לבטל את הרשותו של הנאשם?

17. מי שנמצא אשם ביצוע עבירה פלילתית - ירושע. זה הכלל. כלל זה מעוגן בסעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב 1982 (להלן "החסד" פ). אך לכל זה יש חריגים, והדין מאפשר לבית המשפט להימנע מהרשעה או לבטלה, גם שנקבע כי הנאשם עבר עבירה, וזאת תוך האפשרות לחיבנו ביצוע שירות לציבור או בהטלה צו מב奸, הכל לפי סעיף 192א לחסד"פ. החוק אינו קובע את התנאים להימנעות מהרשעה או ביטולה ולכן שאלת זו מסורתה לשיקול דעתו של בית המשפט.

18. אמות המידה וה מבחנים להפעלת שיקול דעת זה נקבעו ב - ע"פ 96/2003 **כתב נ' מדינת ישראל** (פ"ד נב (3) 343, 337) (להלן: "**הלכת כתב**"), שם קבע בית המשפט העליון כי בחינת הימנעות מהרשעה פלילתית תביא

ביחסון את שאלת פגיעה של הרשעה בשיקומו או בעתידו של הנאשם, ואת השאלה האם סוג העבירה, מאפשר להימנע, בנסיבות אותו מקרה, מהרשעה, מבלי לפגוע בשיקולי עניות אחרים. כאמור, בבדיקה שאלת הימנעות מהרשעת מי שהוכחה אשמתו, בית המשפט יעמיד זה מול זה את חשיבות הרשעה לאינטראס הציבורי הכללי, אל מול עצמת הפגיעה בנאשם, הצפיה מההרשעה.

19. עוד נקבע בפסקה, כי הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצع את העבירה, היא חריג שבחריגים, השמורה למקרים מיוחדים וויצו דופן (רע"פ 7109/14 **צור סיג נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报], פסקה 8 9150/08 (20); ע"פ 8528/12 **אלרון צפורה נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报], פסקה 11 (3.3.13); ע"פ 8150/08 (**מדינת ישראל נ' ביתן** [פורסם ב公报] פסקה 7 לפסק דין של כבוד השופט לוי (23.7.09)).

20. יחד עם זאת, בית המשפט העליון פסק, לא אחת, כי גם כאשר מדובר בנאים שביצעו עבירות חמורות, יתכונו מקרים בהם האינטראס הציבורי יעלה בקנה אחד עם אי-הרשעתם, ועל כן כל מקרה יבחן לגופו (ראו בהקשר זה, רע"פ 1721/12 **איראשי נ' מדינת ישראל** [פורסם ב公报] (30.3.2014), שםמנה בית המשפט העליון דוגמאות רבות למקרים בהם נמנעו בתיהם המשפט מהרשעת הנאים, גם בעבירות שאין קלות כגון תקיפה בנסיבות חמירות, איוםים ועוד, (פס' 9 בפסק דין של כבוד השופט ג'ובראן).

21. במקרה דנן, אין חולק כי לא הוכחה פגעה קונקרטית בנאשם, אולם נטען כי בשל חשש לפגיעה עתידית בעיסוקו, וכן נסיבותיו הספציפיות של המקרה דנן, אין האינטראס הציבורי מתיישב עם הרשות הנאים.

22. ואכן, מוטב זה כבר קבע בעבר, כי גם כאשר לא הוכחה פגעה קונקרטית, ישנים מקרים שהם כה חריגים וויצו דופן, מצבים בהם מורכבות החיים האנושיים יצירה תנאים שאינם מתאימים להחלה הכללית מהחייב הרשות פלילתית, גם לאחר הוכחת האשמה. באותו מקרים קבועי, כי הרשעה תהיה בנגד לשיקולי הצדק ואף לא תשרת את האינטראס הציבורי ועל כן הוריתי על ביטולה, גם במקרה של הרשעה לאחר ניהול הוכחות (ר', **ת"פ 17-07-63923 (שלום רחובות) מדינת ישראל נ' ליסקב** [פורסם ב公报]; **ת"פ 18-11-13379 (שלום רחובות) מדינת ישראל נ' קוזין** [פורסם ב公报]).

23. ואכן, נסיבותיו של המקרה שלפני, כפי שנחקרו לפני בית המשפט בעת שמייעת הראיות, הן מורכבות; עסקינו בסכסוך משפחתי קשה, בין הנאשם לבין הוריו, שעוניינו בזכויות בabit המגורים בו התגוררו יחד. במסגרת הכרעת הדיון קבעתי קביעות נוקבות באשר להתנהלותה של אימו, המתלוונת, בנסיבות אמצעים כנגד הנאשם במטרה להביאו ליציאתו מן הבית, שללת מהימנות גרטסה ולפיקר גם זיכיתי את הנאשם מהאישום שייחס לו עבירה אiomים כלפיה. עוניינו של האב, המתלוון, מסקנותיו היו שונות, קיבלתי את גרטסה ואף קבעתי כי ערך ניסיונות חוזרים למצוא פתרון שישבע את רצון רعيיתו וסייע לבנו. זיכוי הנאשם מן האישום שייחס לו תקיפה חבלנית כלפי אביו, היה מחייב הסקך.

24. יחד עם זאת, אין סבורה כי סכסוך משפחתי זה, שהיה ברקע ביצוע עבירות האiomים, שונה באופן מהותי מכל

סכוסף משפחתי אחר, הגולש למעשי אלימות ברף פלילי. דברים אלו יפים מקל וחומר, לאור מסקנותי ביחס להתנהלותו המתונה של המתلون כלפי הנאשם, וכן לאור קביעתי ביחס לעבירות התקיפה החבלנית כי הנאשם היה אך כפוף מהרשעה פלילתית וזכיו היה מחמת הספק.

25. העובדה שהנאשם זוכה ממירב האישומים כנגדו, לרבות האישום החמור של תקיפה חבלנית של זקן, נסיבות ביצוע העבירה והעדר עבר פלילי לנאים, כל אלו שיקולים שכוחם יפה לשאלת גזרת העונש, אך הם אינם מובילים לדידי למסקנה של ביטול הרשעה. באשר לנזק שנטען כי עשוי להיגרם לנאים בעקבות הרשעתו, הרי שזהו מחייב שידרש הנאשם לשלם בגין מעשיו שחצאו את הרף הפלילי.

26. מן הנימוקים שפורטו לעיל, אני דוחה את עתרת ההגנה לביטול הרשעתו של הנאשם.

קביעת מתחם העונש הולם:

28. משאמנוןזאת, נבעור לגזרת עונשו. קביעת מתחם העונש נעשית בהתאם לעקרונות הילמה וטורחת חשיבות בניסיבותה קשות וב彼此ו העבירה, בערכיטה החברתית שנפגעה כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנהוגת.

27. במעשה האיומים, פגע הנאשם בחירותו של המתلون, בכבודו ובשלות נפשו. עבירת האיומים נועדה לערער תחושת ביטחון, וזאת תוך ציפייה כי המאומים ישנה דרך פועלתו. בכר יש כדי לפגוע באוטונומיה הבחירה החופשית.

28. במקרה בו עסקין, עצמת הפגיעה בערכיהם המוגנים היא ברף נמוך - בינווני; מחד, עסקין באיומים שהועברו באמצעות מסרונים, ולא בפניו של המתلون, וכן התיחסו רק אליו ולשםו הטוב של המתلون ולא לשלוות גופו או לחיו, ומайдך מדובר בדבראי איום שהושמעו כלפי אביו של הנאשם, תוך ניצול יחסיו האמון שאררו בעבר בין השניים במסגרת העסקת הנאשם משרד עו"ד של המתلون, והכל מתוך מטרה להניא את האב מלנקוט בפעולות לפניו הנאשם מבית המגורים של המתلون.

29. עבירת האיומים ה犯ה כלפי חברה שיש לבعرو בידי תקיפה. בתו המשפט עמדיו על החומרה הנובעת מעבירות האיומים בשל המסוכנות הטבועה בה, בהתייחס להוצאה דברי האיומים מן הכל אל הפועל ולהיותם מעשה ברינויו לשמה. מעשה אלימות תוך המשפה, גם אם עסקין באליומות מילולית, היא עליית מדרגה בתחום האלימות ולעולם תציבו בגוניהם קודרים והיבטים נוספים, שכן "...**הczpiaה האנוושית הטבעית** הינה כי תוך המשפה שרו יחס**י אהבה, הרמונייה וכבוד הדדי. הפרטה של ציפייה זו הופכת את השימוש באליומות במשפט לתופעה העומדת בוגוד عمוק לחוש הצדק האנוושי**" (א' פרוקציה, ב - ע"פ 6758/07 פלוני ב' מדינת ישראל (11.10.07).

30. סקירה של ההחלטה מלמדת, כי מדיניות הענישה המקובלת והנוהגת ביחס לעבירות של איומים כלפי בן משפחה
עמוד 5

גהה בין מאסר על תנאי ובין מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים (ראו, למשל: רע"פ 1293/08 **קורניק ב' מדינת ישראל** (25.6.2018); עפ"ג (ב"ש) 54434-07-13 **לויט ב' מדינת ישראל** (9.7.14); ת"פ (טב') 19180-02-17 **מדינת ישראל ב' ביתון** (2.4.17); ת"פ (טב') 3678-08-14 **מדינת ישראל ב' פלוני** (10.1.16); ת"פ (פ"ת) 40118-11-13 **מדינת ישראל נגד סיסאי** (26.1.15); ת"פ (כ"ס) 36084-10-12 **מדינת ישראל ב' פלוני** (11.10.12); ת"פ (נת') 34203-03-11 **מדינת ישראל ב' גניש** (24.6.12)).

העונש ההולם בתחום המתחם:

31. לאחר שבחןתי את כלל השיקולים הרלוונטיים, סבורני כי לא מתקיימות בעניינו המצדיקות סטייה ממתחם הענישה.

32. באשר למיקומו של הנאשם בתחום הענישה אותו קבענו לעיל, שקלתי את השיקולים שאפרט להלן;

33. הנאשם כבן 42, נעדר עבר פלילי ואב לשתי בנות קטינות. הנאשם עובד למחייתו, וגר בשכירות עם משפחתו.

34. הנאשם אمنם הורשע לאחר ניהול הוכחות, אולם כבר הובהר כי שמייעת הריאות לא הייתה לחינם, שכן סופו של דבר זוכה הנאשם מחלוקת הארי של כתוב האישום. באשר לעבירה בה הורשע, הנאשם הוודה מלכתחילה במשלוות המסתורנים והמחלוקת בהקשר זה הייתה משפטית - האם המלל שנשלח מקיים את יסודות עבירת האויומים, אם לאו.

35. שקלתי את מרכיבות יחסיו של הנאשם עם הוריו, בהם המתلون, כפי שזו עלתה מן הריאות, שבשלה ספג הנאשם מאמו התנהלות קשה ומבזה. ומайдך התחשבתי בכך שאביו של הנאשם נהג כלפיו אחרת, וחירף זאת בוצעה כלפיי עבירת האויומים.

36. זאת ועוד, מעדותו של הנאשם ומדובר האחרון התרשםתי, כי לא היה בניהול ההליך הפלילי כנגד הנאשם בכך להביאו לתובנה בדבר חומרת מעשייו ומשמעותיהם. הרטעתו בדיון לא הובילה להבעת חרטה או אמפתיה כלשהי עם אביו, אלא להשמעת טענות קשות נוספות כנגדו. לדידי, יש באמור בכך לחזק את הצורך בהרתעת הנאשם מהישנות ביצוע עבירות כלכל, וככלפי אביו בפרט, במיוחד שעשו שהסקטור בין הנאשם להוריו עודנו מעיב על יחסיהם.

37. בכלל השיקולים, מצאתי מקום את הנאשם בחילוקו התחתום של מתחם הענישה באופן המתישב עם עתירת המאשימה להטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה.

38. באשר לרכיבי הענישה הכספיים, מתחוק התחשבות במצבו הכלכלי של הנאשם, ועל מנת שלא להסביר פגיעה לבנותיו, החלטתי שלא להטיל עליו קנס כספי, ואולם בנוגע לרכיב הפסיכי, סבורני כי יהיה זה ניתן ליתן ביטוי מוחשי לפגיעה שחוווה המתلون כתוצאה ממעשיו של בנו, גם אם באופן סמלי ובשיעור נמוך.

סוף דבר:

- .39. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:
- 39.1 3 חודשים מאסר אותו לא ירצה הנאשם, אלא אם יעבור בתוך שנתיים מהיום עבירות איומיים.
- 39.2 פיצוי למ��alon (ע.ת 1), ע"ס 1,000 ₪, אשר ישולם עד ליום 23.09.15.
- 39.3 התחייבות כספית שלא לעבור עבירה איומיים. סכום ההתחייבות 5,000 ₪, למשך שנתיים מהיום.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ח תמוז תשפ"ג, 17 ביולי 2023, בהעדר הצדדים.